

ปาฐกถาพิเศษ

“คนของแผ่นดิน”

โดย พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ ประธานองคมนตรีและรัฐบุรุษ

เนื่องในงานกาลาดินเนอร์การกุศล

ณ โรงแรมรอยัลปรีนเซส อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา

วันเสาร์ ที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๕๓ เวลา ๑๘.๐๐ น.

ต้องขอขอบคุณแม่ทัพ ที่เชิญให้มาพูดเรื่องแม่ทัพอยากจะฟังคือเรื่อง “เกิดมาต้องตอบแทนบุญคุณแผ่นดิน” ที่จริงแม่ทัพ และท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายในที่นี้บางท่านคงจะเคยฟังผมพูดมาแล้ว เรื่อง “เกิดมาต้องตอบแทนบุญคุณแผ่นดิน” ที่โรงแรมโฆษะจังหวัด ขอนแก่น เมื่อวันที่ ๑๖ ตุลาคม ปีกลายนี้ การพูดที่ขอนแก่นในวันนั้นก็มิว่าตลึงประสงค์คล้ายๆ วันนี้คือเป็นการกุศลเพื่อนำเงินไปสร้างประตูค่ายทหารที่จังหวัดขอนแก่น เรื่องที่ผมพูดที่ขอนแก่น เมื่อวันที่ผมเอ่ยถึงนั้น ผมได้พูดไว้หลายอย่างหลายเรื่องว่า การตอบแทนบุญคุณแผ่นดิน พวกเราในฐานะที่เป็นคนไทยด้วยกัน ควรจะอย่างไรบ้าง ผมไม่ได้ติดตามดูว่าได้ผลอย่างไรบ้าง แต่เท่าที่ฟังๆ ดูก็รู้สึกคนพูดประโยคนี้กันมากขึ้นพอสมควร ว่า เกิดมาต้องตอบแทนบุญคุณแผ่นดิน เพราะฉะนั้นในวันนี้เพื่อไม่ให้เป็นการซ้ำกับที่ผมพูดที่ขอนแก่น ผมจะไม่ใช้หัวข้อที่แม่ทัพอยากให้พูดเรื่องการเกิดมาต้องตอบแทนบุญคุณแผ่นดินซ้ำอีก แต่ผมจะพูดเรื่องของ “คน” และผมตั้งชื่อเรื่องว่า “คนของแผ่นดิน” การที่ผมนำเรื่อง “คน” มาพูดก็เพราะผมเห็นว่า จริงๆ แล้ว คนยังเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดของบ้านเมืองเรา ไม่ว่าโลกนี้จะก้าวไกลไปถึงไหน จะไปพระจันทร์หรือพระอังคาร ไปที่ไหนก็แล้วแต่ ผมมั่นใจว่า คนยังมีความสำคัญที่สุด โลกจะสงบร่มเย็น หรือลูกเป็นไฟก็อยู่ที่คน ชาตบ้านเมืองของเราจะสงบร่มเย็นเป็นสุข หรือเป็นทุกอย่างในโลกนี้ ให้ดี หรือไม่ดี โดยใช้สมองอันเฉียบแหลม ของคนซึ่งฉลาดขึ้นทุกวัน ทำให้โลกนี้มีสงครามใหญ่ก็ได้หรือมีความสงบสุขก็ได้ หรือให้แตกแยกสลายไปก็ได้ เพราะฉะนั้นผมคิดว่า เรื่องของคนจึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจ ว่าถึงแม้เราจะมึนที่ฉลาดที่สุดในโลก คิดค้นอะไรได้ขึ้นมา แต่किनอีกนั้นแหละ ถ้าเขาคิดในสิ่งที่ดี เราก็จะได้รับในสิ่งที่ดี แต่ถ้าเขาคิดในสิ่งที่ไม่ดี เราก็จะได้รับในสิ่งที่ไม่ดี ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายคงจำได้ว่า เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๒ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงได้มีพระบรมราโชวาทเรื่อง คนดีคนไม่ดี ผมจะไม่กล่าวซ้ำ เพราะว่าท่านคงจะซึ่งในพระบรมราโชวาทแล้วว่า ในบ้านเมืองของเรา มีทั้งคนดี และคนไม่ดี เราจะทำให้คนไม่ดีเป็นคนดีไม่ได้ทั้งหมด หมายความว่า ในชาตบ้านเมืองของเรา จะต้องมีคนไม่ดีอยู่ส่วนหนึ่ง พระบรมราโชวาทส่วนนี้ ผมขอเรียนตรงๆ ว่า ยังไม่ค่อยได้รับความสนใจจากพวกเราคนไทยมากเท่าไร โดยเฉพาะในองค์กรสำคัญๆ ก็ยังมีคนไม่ดีอยู่ พระบรมราโชวาทนั้นมีตอนหนึ่งท่านรับสั่งไว้ว่า เมื่อมีคนไม่ดี หน้าที่ของเราก็คือ ต้องไม่ให้คนไม่ดีเขามาปกครองบ้านเมือง หรือว่าเข้ามายุ่งกับกิจการงานสำคัญๆ ของชาตบ้านเมืองของเรา ชาตบ้านเมืองของเราถึงจะเจริญรุ่งเรืองพัฒนาไปได้เพราะมีคนไม่ดีน้อย หรือไม่มีคนไม่ดีเลย ซึ่งเป็นไปไม่ได้ วิทยาการสมัยใหม่ที่พวกเราชอบเรียกว่า ไฮเทค คนก็คิดขึ้นมา ที่ผมเรียนแล้วเมื่อสักครู่นี้ว่า คนบันดาลได้ทุกอย่าง ในอีกสัก ๕ ปีข้างหน้าเราอาจ clone คนได้ ขออนุญาตใช้ภาษาอังกฤษเพราะภาษาไทย ผมไม่ทราบว่าแปลว่าอะไร ต้องถามอาจารย์ตอกเตอร์วิจิตร ว่าแปลว่าอะไร คือคำว่า clone คนทำอย่างไร นักวิทยาการที่มีสมองดีมากเขาอาจจะคิดวิธี clone คนก็ได้ แต่ผมว่าสิ่งหนึ่งที่คนเก่งที่สุดจะทำให้เกิดคนที่เก่งๆ ขึ้นมาในโลก มีสิ่งหนึ่งที่เขาทำไม่ได้ก็คือ การ clone จิตและวิญญาณของคน ผมคิดว่าเรื่องนี้เขาไม่สามารถทำได้แน่ เพราะว่าจิตวิญญาณขึ้นอยู่กับความสำนึกของคน คนนั้นที่สำนึกต่อคุณแผ่นดินว่าจะทำอย่างไร ต่อแผ่นดินที่เราเกิดมา เพราะฉะนั้นผมขอเรียนอีกครั้งหนึ่งว่า คนยังเป็นปัจจัยแห่งความสำเร็จ

หรือความล้มเหลวที่ยิ่งใหญ่ และสำคัญที่สุดอยู่ ผมเคยพูดถึงหลายปีมาแล้วว่าความเห็นของผมหรือที่ผมเรียกของผม ค่อนข้างจะหุหรือนิดหน่อยว่า ประชาชนของผม ผมเห็นว่า อุปสรรคที่สำคัญของชาติบ้านเมืองของเราในขณะนี้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดสำคัญที่สุด และแก้ไขยากที่สุดคือ ความยากจน ถ้าเราสามารถแก้ไขความยากจนของบ้านเมืองของเราได้ เราจะแก้ไขปัญหาอุปสรรคอื่นๆ ได้ทั้งหมด นี่คือนโยบายที่ผมคิดขึ้นมา และผมเชื่อมั่นในนโยบายนี้ ผมได้พยายามพูดเรื่องนี้มาหลายสิบปีแล้ว เมื่อผมอยู่ในตำแหน่ง ผมก็พยายามทำอย่างอื่นในเรื่องของความยากจน แต่ผมก็ทำไม่สำเร็จไม่สามารถที่จะแก้ไขความยากจนให้หลุดพ้นไปจากคนไทยได้ ผมได้แต่เสียใจว่ายังไม่สำเร็จเท่านั้น อย่างไรก็ตามผมจะไม่ท้อแท้ ผมพยายามทำต่อไป เดียวนี้ก็ทำอยู่ แต่ก็ทำได้ภายใต้ข้อจำกัด และขีดความสามารถที่ผมมีอยู่เท่านั้น ที่ผมนำเรื่องนี้ขึ้นมาพูดซ้ำก็เพราะว่าผมเห็นว่า คนนี้แหละที่ทำให้ประเทศร่ำรวยหรือยากจน อย่างจังหวัดศรีสะเกษ เป็นจังหวัดที่จนที่สุดในประเทศของเรา เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๒ คนจังหวัดศรีสะเกษมีรายได้ปีละ ๔,๐๐๐ บาท ปีละหนึ่งครับ เมื่อ ๒๕๔๐ คือถอยหลังไป ๓ ปี คนจังหวัดศรีสะเกษมีรายได้ปีละ ๒๑,๐๐๐ บาท โดยประมาณ แต่ก็ยังเป็นจังหวัดที่จนที่สุดในประเทศไทยอยู่ดี อันนี้ผมคิดว่าไม่มีอย่างอื่นนอกจากเป็นเรื่องของคน ทำไมเราถึงแก้ความจนของจังหวัดศรีสะเกษให้ขึ้นมา สักลำดับสองลำดับไม่ได้ ก็เพราะคนอีกนั่นแหละ คนอาจจะคิดไม่จริง ทำไม่จริง หรือว่าคิดไม่ออกไม่รู้ว่า จะทำอย่างไร คิดออกแต่ไม่ได้ทำ หรือละเลยไม่สนใจไม่ทำ หรือทำไม่ถูก อะไรต่างๆ เหล่านี้ซึ่งผมเห็นว่า ค่อนข้างจะเป็นเรื่องที่เราควรจะได้ตระหนักว่า คนนี้ยังมีความสำคัญ ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายที่อยู่ที่นี่ คงมีลูกหลานเข้าไปทำงานในกรุงเทพฯ บ้าง เรามาคิดดูว่าหนุ่มๆ สาวๆ ในชนบท ทำไมแกถึงไม่ชอบอยู่ที่บ้าน ของแก แกชอบเข้ามาอยู่ในเมือง มักจะเข้ามาอยู่ในเมืองหรือไม่ก็เข้าไปอยู่ในกรุงเทพฯ เลย ที่มองเห็นชัดๆ ก็คือว่า ถ้าอยู่ในชนบทที่บ้านของแก แกจะไม่มียาได้หรือถึงมียาได้ก็น้อย ยาได้ได้เข้ามาซ้ำไม่เป็นกอบเป็นกำ ไม่เหมือนไปอยู่กรุงเทพฯ หรือไม่เหมือนเข้าไปอยู่ในเมือง แต่จริงๆ แล้ว เรื่องนี้เป็นอุทาหรณ์ที่ดีสำหรับพวกเรา ที่เป็นผู้หลักผู้ใหญ่แล้วจะได้คิดว่าแล้วเราจะทำกันอย่างไรเด็กหนุ่มเด็กสาวเหล่านี้ถึงจะอยู่ที่ชนบทได้ น่าจะคิดกันได้ว่าควรทำอย่างไร ตัวผมเองมีความเป็นส่วนตัวว่า ถ้าเรามี ๓ อย่างเราอาจจะตรึงเด็กหนุ่มเด็กสาวไม่ให้เข้าเมือง และเข้าไปสู่กรุงเทพฯ ได้คือ

๑. ต้องมีอาชีพที่นั่น
๒. ต้องมีการศึกษาที่ดีที่นั่น
๓. ต้องมีการดูแลเพื่อให้มีสุขภาพอนามัยที่ดีที่นั่น

อย่างเมืองโคราชของเรา มีมหาวิทยาลัยที่ติดของอาจารย์วิจิตร มทส. เป็นมหาวิทยาลัยที่ระดับชั้น ๑ เอเชียวิคชมเขยยก่อง เป็นมหาวิทยาลัยซึ่งเราไม่ต้องเข้าไปเรียนที่กรุงเทพฯ เลยเรียนที่โคราซก็ได้ มหาวิทยาลัยของรัฐก็มี มหาวิทยาลัยเอกชนก็มีของอาจารย์มุข อย่างนี้เป็นต้น ถ้าเราเอาการศึกษาไปสู่ชนบทให้ได้มากๆ มีงานให้แกทำ ดูแลสุขภาพแกให้ดี ผมคิดว่าเด็กหนุ่มเด็กสาวคงไม่อยากจะเข้าไปในเมือง ผมได้พบคนหนุ่มสาวที่บ้านผมเองคือจังหวัดสงขลา หลังจากที่แกกลับไปจากกรุงเทพฯ แล้ว ผมได้เข้าไปคุยกับแกว่า ทำไมแกถึงกลับมา แกก็ตอบ และผมถามว่าต่อไปนี้จะกลับไปทำงานในกรุงเทพฯ หรือในเมืองอีกไหม แกบอกว่าไม่ไปแล้วเพราะว่าแกรู้ว่าการเข้าไปอยู่ในเมืองใหญ่หรือกรุงเทพฯ นั้น ก็ได้แต่อะไรขึ้นมามากกว่าที่อยู่ในชนบทเลย กลับขาดสิ่งที่ควรจะได้รับไปเสียอีก เช่นความอบอุ่นของครอบครัว ความอบอุ่นทางจิตใจ ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคนชนบท ความเป็นชาวชนบทของแก ซึ่งควรจะมีอยู่ในตัวแกก็กลับหายไปด้วย อีกอย่างหนึ่งผมคิดว่าทำไมคนเราถึงยังยากจนอยู่ ผมคิดว่าอันนี้ผมต้องขอโทษไว้ล่วงหน้า ถ้าผมไม่พูดไปกระทบใครเข้าบ้างสักคน ผมคิดว่าทำไมคนถึงยากจน ถ้าเราพูดถึงคนยากจน เราก็ควรพูดถึงคนที่ร่ำรวย ผมคิดของผมเองว่า คนที่มีสตางค์ไม่ค่อยเข้าใจ ไม่รู้รสความยากจน ไม่รู้ว่าความยากจนเป็นความเดือดร้อนสาหัสสากรรจ์อย่างไรบ้าง

อันนี้เป็นความคิดของผมซึ่งผมคิดของผมเองและมั่นใจว่าเป็นเช่นนั้น ผมบังเอิญไม่สามารถเปรียบเทียบได้ ไม่สามารถจะชี้ให้เห็นทั้งหลายเห็นได้ว่า คนที่มีฐานะดีกับคนที่มีฐานะไม่ดีเป็นอย่างไร เพราะผมมีฐานะเดียวคือแต่ก่อนเป็นคนยากจน ตอนนี้มีฐานะดีขึ้นบ้างพอสมควร แต่ไม่ใช่อยู่ในเกณฑ์ที่ร่ำรวย นอกจากคนร่ำรวยไม่ค่อยจะรู้สึก เห็นอกเห็นใจคนจนแล้ว คนที่มีสตางค์คนที่ร่ำรวยยังรังเกียจคนจนอีกด้วย มีเพลงลูกทุ่งเพลงหนึ่งที่พวกเราได้ยินได้ฟังมา เพลงลูกทุ่งเพลงนั้นมีเนื้อร้องว่า “กอดกับคนจนหน้ามนน้องบอกว่าเหม็น” อันนี้ก็แสดงให้เห็นว่า เขาเรื่องเสียดสีสังคมว่าคนมีสตางค์มักจะรังเกียจคนยากจน เพราะฉะนั้นผมถึงอยากให้ผู้ที่มิอันจะกินทั้งหลายได้โปรดช่วยกันเข้าใจในความยากจน เห็นใจคนจนทำให้ความยากจนให้หายไปจากบ้านเมืองของเรา โดยการเข้าไปดูแลคนยากคนจนบ้างตามที่ท่านจะสามารถทำได้ เมื่อสัก ๑๕ ปีเห็นจะได้ที่จังหวัดหนองคาย เขาตั้งโรงงานทำมะเขือเทศกระป๋อง เป็นโรงงานเดียวที่ทำมะเขือเทศกระป๋องที่จังหวัดหนองคายที่จังหวัดหนองคายแถวแม่น้ำสงครามมีคนปลูกมะเขือเทศกันมาก ผมก็ไปดู ชวนเจ้าหน้าที่ที่กระทรวงพาณิชย์ กระทรวงอุตสาหกรรม ภาคเอกชนไปดู พอไปดูเสร็จแล้วเราก็มานั่งคุยกันว่าเราจะทำอย่างไร โรงงานมาอยู่ที่โดดเดี่ยวอย่างนี้ จะค้าขายอย่างไรไหว ผมขอเอ่ยนามก็ได้ว่าคุณพารณ อิศรเสนา ณ อยุธยา ขณะนั้นคุณพารณอยู่ที่ปูนซีเมนต์ไทย ผมบอกคุณพารณว่าคุณพารณ ครับ บริษัทของคุณพารณ นี้ได้กำไรปีหนึ่งค่อนข้างเยอะเป็นพันๆ ล้าน จะหมิ่นล้านด้วยซ้ำ สมัยก่อนนี่นะครับ คุณพารณมาช่วยหน่อยได้ไหม ช่วยโรงงานนี้หน่อยได้ไหม คุณพารณ ก็รับปากจะช่วย และเข้าไปช่วยเหลือจริงๆ เดียวนี้ผมคิดว่าหนองคายมีประมาณมากกว่า ๕ โรงงาน โรงงานกระป๋อง โรงงานมะเขือเทศกระป๋อง ทำให้เห็นว่าถ้าคนรวยเห็นใจคนจน เข้าใจคนจน รู้สึกว่าความจนเป็นทุกข์จริงๆ เข้าไปช่วยให้เขามีฐานะดี ก็มีความเป็นไปได้ที่จะทำได้ เราพูดถึงคนที่มีฐานะดีแล้ว ผมคิดว่าเราต้องมาดูคนที่มีฐานะไม่ดีด้วย คือคนที่เราเรียกกันว่า คนจน ผมคิดว่า คนจนมีสิ่งที่ต้องแก้ไข ๒ - ๓ อย่างคือ นิสัยของคนชนบทเราอาจจะเรียกว่าเป็นวัฒนธรรมชนบท เป็นประเพณีชนบท ความเชื่อ ความไม่เฉลียวฉลาดของแกก็ได้ คนชนบทไม่เข้าใจหรือว่าไม่สนใจเรื่องการอบรม คือพอแกมีสตางค์ก็ใช้หมดไม่รู้จักจะออม มีสตางค์ก็ไปซื้อทีวี ซื้อรถยนต์ ซื้อสิ่งของเงินผ่อนส่ง ซึ่งจะทำให้แกไม่สามารถออมเงินที่ได้มา ก็ทำให้แกก็ยังจนอยู่เหมือนเดิม ผมคิดว่าเรื่องการช่วยเหลือคนยากคนจนนี้ ล้นเกล้า ล้นกระหม่อมทั้ง ๒ พระองค์ คือพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระบรมราชินีนาถ ได้ทรงทำเป็นตัวอย่างให้เราได้เห็นมาโดยตลอดเวลา ท่านทรงทำโน่น ทำนี้ ทุกท่านก็เห็นกับตา บางคนไปช่วยทำด้วยซ้ำไป แต่พวกเราที่ยังสนองพระราชดำริไม่ได้ตามที่ท่านได้มีพระราชดำริไว้ บางคนก็ทำบางส่วน ทางราชการบางส่วนก็ว่าได้ทำพระราชดำริแล้ว แต่ที่จริงก็ยังไม่ทำจริงหรือ ทำแล้วก็ยังไม่ทั่วถึง ถ้าให้ผมพูดอย่างแรงๆ นิดหน่อย ผมก็ขอพูดว่าไม่ค่อยเอาใจใส่ราษฎรเท่าที่ควรนั่นเอง ราษฎรจึงค่อนข้างจะอึดคัดในเรื่องการสนับสนุน และความช่วยเหลือเกื้อกูลขององค์กรที่อยู่เหนือขึ้นไป

ขอพูดอีกเรื่องหนึ่ง เรื่องเกี่ยวกับคนซึ่งผมเห็นว่าน่าจะมีความสำคัญและน่าสนใจ คือคนเราที่เกิดมาต้องมีอาชีพผมขอยกตัวอย่างอาชีพข้าราชการก็แล้วกัน ข้าราชการมหาดไทยเราเป็นข้าราชการของกระทรวงมหาดไทย ก็ต้องบำบัดทุกข์บำรุงสุขให้แก่ราษฎร ถ้าข้าราชการกระทรวงมหาดไทย จะเป็นระดับไหนก็ตามเข้าไปเป็นข้าราชการของกระทรวงมหาดไทย แล้วก็ไปบำบัดทุกข์บำรุงสุขราษฎร เราจะเรียกข้าราชการคนนั้นว่าเป็นข้าราชการอาชีพไม่ได้ ต้องเรียกว่าอาชีพราชการ ผมหมายความว่า ถ้าข้าราชการคนนั้นไม่ได้มีจิตสำนึกว่าตนเป็นข้าราชการ ซึ่งมีหน้าที่โดยตรงที่จะบำบัดทุกข์บำรุงสุขของราษฎร เอาแต่เพียงว่า ๐๘.๓๐ มาทำงาน ๑๖.๓๐ ก็กลับบ้าน แล้วก็เท่านั้นไม่ได้ไปนอนคิดนั่งคิดว่า เออ..ถ้าเราไปเจอราษฎรมีความเดือดร้อนอย่างนี้เราจะแก้ไขได้อย่างไร เราจะรายงานผู้บังคับบัญชาว่าอย่างไร เราจะสั่งการผู้ใต้บังคับบัญชาอย่างไร เราจะช่วยเหลือเขาได้อย่างไร ถ้าข้าราชการเป็นอย่างนั้นผมคิดว่าจะดีไม่น้อย แต่ข้าราชการที่เข้าไปเย้นกลับข้าราชการผู้นั้นก็มีอาชีพเป็นข้าราชการเท่านั้นเอง สำหรับข้าราชการอาชีพเท่านั้นท่านจะต้องคิดว่าเรานี้

มีหน้าที่ดูแลราษฎร มีหน้าที่ดูแลความทุกข์ความสุขของราษฎร จะต้องมานั่งคิดนอนคิดเป็นห่วงเป็นใยว่า ราษฎรเขาเดือดร้อน อย่างนี้เราจะช่วยเขาแก้ไขได้อย่างไร ครูก็เหมือนกัน ครูอาชีพก็ต้องคิดตั้งแต่ว่า เด็กต้องได้รับการดูแลเอาใจใส่อย่างดี นั่นคือ**ครูอาชีพ** แต่ถ้าอาชีพครูก็คือใช้วิชาครูเข้าก็ไปสอนเย็นก็กลับบ้าน และบางที่ใช้เวลาราชการไปไปห่วยอะไรทำนองนี้ ถ้าอย่างนั้นไม่ใช่**ครูอาชีพ** อย่างนั้นต้องเรียกว่า**อาชีพครู** ผมคิดว่ามีเรื่องอีกเรื่องหนึ่งซึ่งน่าสนใจเกี่ยวกับคนคือ ยกตัวอย่างข้าราชการก็แล้วกัน ส่วนมากก็มักจะกับผู้บังคับบัญชาว่าอย่างโน้นว่าอย่างนี้ ผมคิดว่าคนเราไม่มีเหตุผลอันใดจะกลัวผู้บังคับบัญชาเพราะผู้บังคับบัญชาไม่ใช่เสือ ไม่ใช่คนที่โหดร้ายทารุณ ต่อผู้ใต้บังคับบัญชา ในทางตรงกันข้าม เขาอาจจะมีความเป็นธรรมดีหรือมีความยุติธรรมดี แต่ข้าราชการกลับกลัวไปเองว่า ทำอย่างโน้นแล้วเดี๋ยวไม่ถูกใจนายขึ้นมา นายก็ว่าเอา ผมคิดว่าถ้าเราไม่มีแผนละครับเราไม่ต้องกลัวอะไรทั้งนั้น ไม่มีสิ่งใดที่น่ากลัวในโลกนี้เลย ถ้าเราเป็นคนดีเป็นคนบริสุทธิ์ผุดผ่องจริงๆ แล้วถึงแม้เราจะเป็นคนอาจมีผลบ้างแต่ผลก็รักษาได้ หมอยังรักษาแผลได้ คนที่ทำไม่ดีก็เหมือนกัน ถ้ากลับใจจะกระทำความดีขึ้นมา ผมคิดว่าคนไทยก็น่าจะให้โอกาส แล้วจะยอมรับคนนั้นว่า แต่ก่อนเขาเป็นคนไม่ดี แต่เดี๋ยวนี้เขาเป็นคนดี ผมคิดว่านี่คือลักษณะนิสัยของคนไทยโดยทั่วไป ผมคิดว่าทุกท่านคงเข้าใจเรื่องนี้ได้ดี

ผมพูดเรื่องคน เรื่องความยากจนมาแล้ว ต่อไปนี้ผมอยากจะขออนุญาตท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย โดยเฉพาะแม่ทัพซึ่งเป็นเจ้าภาพในงานคืนนี้ว่า จะขอพูดอีกเรื่องหนึ่งซึ่งเป็นปัญหาสำคัญของชาติบ้านเมือง ในขณะนี้ เป็นปัญหาสำคัญที่ส่งรองลงมาจากปัญหาความยากจน ซึ่งเป็นเรื่องของคนเหมือนกัน ปัญหาที่ผมกำลังจะขอพูดก็คือ เรื่องของ**ยาเสพติด** ผมคิดว่าเรื่องป้องกันและปราบปรามยาเสพติดนี้ เดียวนี้น่าชมเชย ทั้งฝ่ายราชการและภาคเอกชนนะครับ ที่ได้พยายามณรงค์และดำเนินการกิจกรรมหลายๆ อย่าง เพื่อป้องกันและปราบปรามยาเสพติด แต่ก็ผมขอเรียนตรงๆ ว่า ยังไม่ค่อยเห็นแสงสว่างเท่าใดนัก ยังเห็นว่าเรายังไม่สามารถที่จะลดความเข้มข้นในเรื่องของยาเสพติดลงได้ ที่ผมเรียนอย่างนั้นก็เพราะว่าเดี๋ยวนี้ยาเสพติดที่เจ้าหน้าที่จับได้มีจำนวนเพิ่มขึ้น รู้สึกว่าจะมีความถี่ว่าเพิ่มมากขึ้น ความเห็นส่วนตัวของผมนะครับ ซึ่งผมได้ให้ความเห็นไปยังผู้อำนวยการสำนัก ปปส. ตำรวจและหลายๆ ฝ่าย เดี่ยวผมจะพูดถึงท่านเหล่านั้น ผมเห็นว่าการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดนี้สิ่งสำคัญที่สุดที่จำเป็นต้องทำคือ **ทำความเข้าใจกับผู้คนในชาติบ้านเมืองของพิษภัยยาเสพติดว่ามีมากมายมหาศาล** ต้องให้ความเข้าใจพื้นฐานข้อนี้ให้ชัดเจนให้ซึ่งอยู่ในใจ ให้เขาเข้าใจชัดเจนว่าพิษภัยของยาเสพติดไม่ใช่อย่างที่เขามองกันว่า ผู้เสพตายผู้ขายติดคุก ไม่ใช่แค่นั้น **ยาเสพติดเป็นอาชญากรรมที่สามารถทำลายชาติบ้านเมืองได้** ผมขอเรียนย้ำว่ายาเสพติดสามารถทำลายชาติบ้านเมืองของเราได้ โปรดคิดดูเถิดว่าถ้าลูกหลานของเรายังติดยาเสพติด แล้วต่อไปเราจะมองเห็นแสงสว่างให้เด็กๆ โตขึ้นมาเป็นอนาคตของชาติได้อย่างไร เพราะฉะนั้นพื้นฐานข้อนี้จำเป็นจะต้องปลูกฝังให้ทุกคน โดยเฉพาะเยาวชนไทยได้เข้าใจว่ายาเสพติดเป็นพิษร้ายแรงมากไม่ใช่เหมือนยาอาชญากรรมธรรมดา ไม่เหมือนการโจรกรรม ลักขโมยหรือว่าทำอย่างอื่น ยาเสพติดเหมือนโรคติดต่อที่แพร่หลายได้รวดเร็วมาก กลุ่มคนได้ไฟเพราะกว่าเสียงดนตรีของวงดุริยางค์ กองทัพบกที่มาเล่นให้เราฟังคืนนี้ ทำให้คนเคลิบเคลิ้มหลงใหลได้ ถ้าใครเคยลองก็คงบอกได้ มีใครในที่นี้ว่าใครเคยลองบ้างไหมว่าไฟเพราะขนาดไหนบ้าง เรื่องยาเสพติดนี้ ผมเคยพูดไว้เมื่อ ๒๐ ปีที่แล้วมาว่าผู้ผลิตรายใหญ่ๆ ผู้ขายรายใหญ่ๆ ที่ใหญ่มากๆ อย่างเช่น ขุนสาเป็นต้น สมัยก่อนอยู่ที่บ้านหินแตกที่จังหวัดเชียงราย พวกนี้ต้องเรียกว่า **ผู้ทรยศต่อชาติบ้านเมือง** เพราะพวกนี้จะทำให้ชาติบ้านเมืองล่มจม คนพวกนี้จำเป็นจะต้องเรียกเขาอย่างนั้นถึงจะเข้าใจถึงจะรู้ซึ่งว่ายาเสพติดนี้มีพิษร้ายแรงอย่างไร อุปสรรคที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดก็คือ เจ้าหน้าที่ไปร่วมมือกับผู้ค้าและผู้ขายผู้ผลิตยาเสพติดเสียเอง อันนี้เป็นเรื่องที่น่าเสียใจ น่าเศร้าใจ และน่าหดหู่ใจเป็นอย่างยิ่ง เป็นเรื่องที่เราจะต้องไม่ยอมให้เกิดขึ้นอย่างนั้น ผมคิดว่าเจ้าหน้าที่ที่ให้ความร่วมมือทรยศเสียเองจะต้องประจานให้คนทั่วไป ต้องเอาให้อยู่ ต้องจัดการให้ได้ ไม่งั้นเราก็คงหมดหวัง ต้องไม่ปล่อยให้คนพวกนี้ลอยนวล อย่างน้อยก็ช่วยกันดูแลให้เขาได้รู้ตัวว่าเราจะไม่ยอมให้ยาเสพติด

แพร่ขยายออกไปจากเท่าที่เป็นอยู่ในทุกวันนี้ ยิ่งไปกว่านั้นที่น่าเสียใจอย่างยิ่ง ก็คือว่าคนที่ค้ายาเสพติดหรือว่าผลิตยาเสพติดก็ดี บางทีก็มีคนนับหน้าถือตา มีคนยกย่องนับถือ เสแสร้งทำเป็นคนดี สังคมไม่รังเกียจ บางคนสังคมก็ยอมรับเสียด้วยซ้ำไป เมื่อสักครู่ผมได้เรียนความเห็นนี้ไปกับผู้อำนวยการ ปปส. ผมคิดว่าเราน่าจะมีมาตรการพิเศษสำหรับป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ตั้งแต่ตำรวจสืบสวนสอบสวน อัยการศาลซึ่งตัดสินกรมราชทัณฑ์ที่ควบคุมและเจ้าหน้าที่แพทย์ที่บำบัดรักษายาเสพติด ผมคิดว่าทั้ง ๕ ส่วนที่ผมกล่าวถึงนี้น่าจะได้รับการพิจารณาให้เขามีมาตรการพิเศษในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ส่วนมาตรการพิเศษมีอย่างไร ผมก็ได้ให้ความเห็นไปบ้างแล้วแก่สำนัก ปปส. และผมขอไม่กล่าวในที่นี้เพราะจะใช้เวลาเกินสมควร บางทีสิ่งที่เราจะต้องทำเดี๋ยวนี้ แล้วต้องทำอย่างจริงจังก็คือต้องหยุดเยาวชนไม่ให้ติดยาเสพติดให้ได้ ไม่งั้นเราก็จะหมดหวังที่จะป้องกันและปราบปรามกับยาเสพติด เราจะทำอย่างไรก็ตามจำเป็นจะต้องให้เยาวชนสำนึกกว่า ยาเสพติดเป็นพิษร้ายแรง จะไปทำเล่นๆ เหมือนฟังเพลงของวงดูริยางค์ ทหารบกนี้ไม่ได้ ที่จริงหลายฝ่ายกำลังทำเรื่องการป้องกันและปราบปรามอย่างน่าชมเชย แต่มันก็เป็นเรื่องค่อนข้างลำบาก ค่อนข้างยาก และค่อนข้างจะต้องการคนที่เป็นจำนวนมากที่จะบำบัดหรือป้องกันปราบปรามยาเสพติดได้ เมื่อกี้ผมพูดถึงว่าเราเรียกคนที่ผลิตยาเสพติด ค้ายาเสพติดรายใหญ่ๆ เป็นผู้ทรยศต่อชาติแต่ผมขอสองส่วนนั้นเท่านั้น คือผู้ผลิต กับผู้ค้ารายใหญ่สำหรับคนที่ติดยาเสพติดอย่างคนยากจนต้องโอกาส คนมีปัญหาต้องดูแลเหล่านี้ ผมคิดว่าพวกเหล่านี้เป็นหน้าที่ของพวกเราคือเป็นหน้าที่ของนักจิตวิทยา เป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์ เป็นหน้าที่ของนักพัฒนาชุมชนว่าจะไปช่วยเขาอย่างไร เขาถึงจะไม่เสพยาเสพติด เพราะคนพวกนี้เขาไม่อยากจะติด ไม่อยากจะสูบ ไม่อยากจะไปสัมผัส แต่ว่าเขาไม่สามารถที่จะคิดสิ่งที่ดีกว่านี้ได้แล้ว เขาถึงไป มันเป็นความจำเป็นของเขาอย่างหนึ่งหรือเปล่า หรือว่าเขาใจไม่เข้มแข็งพอ ที่จะไปต่อสู้ด้วยวิธีอื่นก็เลยติดยาเสพติด พวกนี้อาจจะไม่เรียกว่าผู้ทรยศต่อชาติ เราเรียกเฉพาะผู้ที่เขาผลิตรายใหญ่ ค้ารายใหญ่

บังเอิญเมื่อก่อนที่ผมจะมาพูดที่นี่ผมมีเอกสารชิ้นหนึ่งติดตัวมาด้วย บางท่านอาจจะมียเอกสารที่ผมถืออยู่ในมือบ้างแล้ว เอกสารนี้เป็นของคุณมีชัย ฤชุพันธุ์ แก่ไปพบผมในเว็บไซต์ เว็บไซต์แปลว่าอะไรต้องไปถามด็อกเตอร์วิจิตรอีก คุณมีชัยนำเอกสารนี้มาเผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ต เป็นเอกสารค่อนข้างหนาพอสมควร ประมาณสัก ๕-๖ หน้า เรื่องนี้ออกเรื่องนิดหน่อย แต่อยากเรียนให้ทราบว่าเพราะผมเห็นว่าเป็นเอกสารที่น่าสนใจ เอกสารนี้เขาใช้หัวข้อว่า “จดหมายถึงนาย” เริ่มเรื่องว่า มีคนคนหนึ่งไม่ใช่คนไทยมาอยู่ในเมืองไทย ๒๐ ปีแล้ว แล้วก็พบเห็นว่าคนไทยว่าเป็นอย่างไร เขาก็เขียนไว้ในนี้เป็นเรื่องที่ไม่ดีทั้งสิ้น สำหรับคนไทยเป็นเรื่องค่อนข้างจะมีความจริงอยู่บ้างพอสมควร แล้วก็ก็เป็นเรื่องที่น่าสนใจ ผมก็เลยเอามาผนวกกับการพูดในวันนี้ด้วย ผมจะขออ่านว่า เขาเขียนอย่างไร เขาเขียนว่า “ในทางวัฒนธรรม อะไรเล่าคือวัฒนธรรมของไทย เมื่อข้าพเจ้าถามเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย เขาจะพาไปดูการฟ้อนรำที่ข้าซาก ดูผ้าไหม ดูวัดและพาไปทานอาหารไทย เขาจะพาไปเที่ยวดูช้าง และชาวเขา นี่คือนวัฒนธรรมไทยที่เขารู้จัก” อันนี้ค่อนข้างจะนอกประเด็นไปนิดหนึ่ง หวังว่าท่านประธานจะไม่ว่าผม แต่ผมเห็นที่น่าสนใจก็เลยเอามาบอกกล่าวกันครับ

ก่อนที่ผมจะเดินลงไปข้างล่าง ผมขออนุญาตนำภาษิตฝรั่งมาบอกกล่าว ถ้าใครทราบแล้วก็กรุณาฟังซำก็แล้วกัน สุภาษิตฝรั่งเขาเขียนไว้ตั้งแต่ปี ๑๘๐๐ นะครับ คือสองร้อยปีมาแล้ว เขาเขียนไว้น่าสนใจ เขียนไว้ว่า “ถ้าอยากมีความสุขหนึ่งชั่วโมง ให้ไปนอนหลับซักงีบหนึ่ง ถ้าอยากมีความสุขหนึ่งวัน ก็ให้ไปนั่งตากปลา” อันนี้ฝรั่งเขาชอบตากปลา คนไทยเราอาจเปลี่ยนเป็นอย่างอื่นก็ได้ ถ้าอยากมีความสุขหนึ่งเดือน ให้ไปแต่งงาน หมายความว่า เดือนนี้คงไม่ทะเลาะกันแน่ ยิ่งไงก็มีความสุขเด็ดขาด ถ้าอยากมีความสุขหนึ่งปี ก็ให้ภานาให้มีเงินมากๆ จักได้ใช้สนุกมื่อภายในหนึ่งปี ตอนสุดท้ายนี้ครับ เป็นเรื่องที่ผมไม่คิดว่าฝรั่งเขาจะเขียนไว้เมื่อสองร้อยปีที่แล้วมา และโดยบังเอิญเหมือนกับที่ผมยึดถือตลอดมาเขาเขียนว่า “ถ้าอยากมีความสุขตลอดชีวิต ก็ให้ไปช่วยเหลือคนยากคนจน”

ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายครับ **ชาติบ้านเมืองเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์** ใครก็ตามแม้แต่เพียงจะคิดยึดถือ
เป็นของตนเองหรือของพรรคพวกของตนเองเพื่อประโยชน์อันไม่ชอบธรรมต่อตนเอง หรือต่อพรรคพวก
ของตนเอง จะพบกับความหายนะในที่สุด พระสยามเทวาธิราช จะปกป้องคุ้มครองคนดีของชาติบ้านเมืองเสมอ
และจะสาปแช่งคนไม่ดีให้มีอันตงทุกข์ได้ยากแสนสาหัสตลอดชีวิต

ผมคิดว่าการบรรยายของผมในวันนี้ คงจะเป็นประโยชน์ต่อท่านผู้ฟังบ้าง หวังว่าท่านทั้งหลายจะเป็นคนดี
ของแผ่นดิน ให้เป็นตัวอย่างแก่คนอื่น ผมขอจบคำบรรยายแต่เพียงเท่านี้

ขอบคุณมากครับ
